

kor”, de bizonyára új bérlők is fognak csatlakozni hozzánk. Igyekezni fogunk a legjobb megoldást választani.

– *Több európai felméréshez hasonlóan esetleg Önök is megfigyelték, hogy az optimális koncertidőpontok októbertől májusig, ezen belül hétfőtől csütörtökig vannak?*

– Mi is így tapasztaltuk. Nyári szabadtéri hangversenyeket sosem tartjuk hét végén, legkésőbb csütörtökön. De egyébként sem ésszerű pénteken, szombaton, vagy vasárnap koncertezni. A bérletes évadunk októbertől áprilisig tart, legfeljebb egy-egy alkalom csúszik ki ebből az intervallumból. Nyáron, jó időben nincs keletjük a beltéri programoknak. A szeptembert mindig külön megtervezzük. Olyan meghívásoknak teszünk eleget, ahol a közönségszervezés terhe nem minket sújt. Most például Katowicében játszottunk augusztus 28-án, szeptember elsején pedig a budapesti Zsidó Nyári fesztiválon szerepeltünk. Szeptember 8-án szabadtéri kastélykoncert lesz, 17-én az aggteleki barlangban lépünk fel, a hó végén pedig vidéki ifjúsági hangversenyek következnek. Miskolci „szezonunk” októberben kezdődik.

– *Hol szoktak játszani Miskolcon kívül?*

– Budapesten szerepelünk négyszer-öttször évente – hívnak is minket, magunk szervezünk ott koncerteket. Sajátos módon a megye városai az elmúlt években egyáltalán nem igényelték közreműködésünket, amit nagyon sajnálunk. Ne-

gyed századon át volt béreltsorozatunk Kazincbarcikán, Sárospatakon, Sátoraljaújhelyen, Tiszaújvárosban. Idén sikerült már felújítani a kapcsolatot Kazincbarcikával és Tiszaújvárossal, és próbálkozunk visszakapaszkodni a megye más településeire is. Elkezdtünk egy sorozatot kastélyparkokban, hiszen gyönyörű helyszínek kínálják magukat. Így a megyei turizmus fejlődéséhez is hozzájárulhatunk. Tavalyelőtt kis sorozatot kezdeményeztünk „Játsszunk zenét a Szimfonikusokkal!” címmel, aminek előremutató hatásában nagyon hiszek. Nagycsoportos, kisiskolás gyermekeknek csináljuk, hangszerbemutatóval, rejtvényel „fűszerezve”. Két nagyon tehetséges fiatal kollega írja meg a forgatókönyvet és játszik is a gyerekekkel. A főszereplő egyébként maga a zenekar, minden alaklommal valami más téma kapcsán. A tematika kapcsolódhat az állatokhoz, mesékhez, a családhoz – szép zenei válogatásokkal, pedagógiaiailag nagyon képzett két kollega moderálásával. Ezeket a zenekar székházában rendezzük, ahol mintegy 150 gyermek tud leülni egyszerre. Óvodából hozunk kissebéket ilyenkor, és nem ülünk pódiumra sem, hogy minél családiasabb, minél barátságosabb legyen az összejövetel. A mottó az, hogy „Ülj közénk és muzsikálj velünk”. Az ilyen zenei együttjátékokban mi nagyon hiszünk. És ha meglesz a hangversenyterem, ahol nem vagyunk a hétfői napokhoz kötve, több ilyen kísérlet is lesz, más iskolás korosztályok számára is. Ezek kedvcsináló

zenei foglalkozások, amelyek a jövő koncertlátogatóit vannak hivatva toborozni.

– *Van-e annak valamilyen ésszerű magyarázata, hogy Miskolcon hosszú évek óta ugyanaz a karmester-zeneigazgató dolgozik, hogy nem borzolják pályázatok és ellenpályázatok a kedélyeket?*

– Ha túl nagy jelentőséget tulajdonítunk magának a struktúrának, az alá-fölrendeltségi viszonyoknak, a kompetenciák egymáshoz illesztésének, gyakran keletkezhetnek konfliktusok. Szerintem a jó struktúrát is lehet rosszul működtetni, de természetesen jól is. És ez fordítva is igaz: rossz struktúrát is lehet jól működtetni meg rosszul is. Mindez inkább a struktúrákban résztvevő személyeken múlhat: mi 1984 óta dolgozunk együtt – Kovács László karnagy úr 1984-ben érkezett ide, a gazdasági igazgató asszony 1982-ben, én magam 1981 óta dolgozom itt. Kovács karnagy úr a második állandó karmestere az együttesnek Mura Péter után, a 43. évad elején. Van, aki ezt az állandóságot is bírálja, de a kiszámíthatóság, az, hogy mindenki tudja, kiről kinek mi a véleménye, hogy melyik folyamat hogyan megy végbe, nálunk nagyon bevált. Minden baráti hangulat ellenére egy nagyon fegyelmezett zenekarról van szó, ahol maguk a zenészek óriási értéknek tartják egyáltalán a zenekar létét, hogy nekik van hol játszaniuk – nagy tiszteletben tartják munkahelyüket.

Tóth Anna

Az utolsó mohikánok egyike

Nyugalomba vonult Gál Károly, a Miskolci Szimfonikus Zenekar alapító koncertmestere, aki 42 éven át volt az együttes tagja. Ebből az alkalomból megosztotta néhány gondolatát a Zenekar olvasóival

1963-ban alakult a Miskolci Szimfonikus Zenekar, de a kezdetek magától értetődően bizony öt-hat éven át. Fiatalok voltunk; én magam 23 évesen kerültem oda, de miután a főiskola akkor hároméves képzést adott, voltak 21 éves kollegák is. Olyan lelkesedéssel dolgoztunk, ami ma szinte elképzelhetetlen. Egy időben például a napi próba után koncertmester kollegámmal két részre osztottuk a vonóskart és leültünk közösen skálázni. Ő az egyik csoporttal, én a másikkal. Tudtuk, hogy nem a legjobb emberanyagot kell dolgoznunk, de nagyon akartuk, hogy előre jusson a dolog, és ezért mindenki mindent megtett. Ez az 1963 és 1970 közötti

időszak meghatározó volt nemcsak az akkori, de a ma funkcionáló zenekar életében is.

Az elkövetkező húsz esztendő a szakmailag már megerősödött együttes időszaka, amikor azt is hittük, hogy már nagyon jók vagyunk. Nem egészen így volt, és a felismerés 1984-ben karmesterváltáshoz vezetett. Ez nagyon jól tett, más szellemiségű, más levegőjű, kissé demokratikusabb lendületet kapott az együttes, ami kitarított újabb öt-hat évig. Később ez visszaesett és gyorsan elinduló, hamar fellendülő, majd hirtelen hanyatló mozzanatok jellemezték a kilencvenes éveket.

Ebben az időszakban azonban már nagyon számított a pénz. Mindaddig nem volt igazán téma, ki mennyit keres. Azt azonban nem lehetett nem észrevenni, hogy némely pesti zenekar a többszörösét kereste a miskolciaknak. A hangulat tehát alapvetően megváltozott.

Szeretném, ha fiatal kollegák is részesülneek még abban a felhőtlen, lelkesítő munkában, ami nekünk valóban bearanyozta a napjainkat. Ha ennyi élménnyel, ilyen pozitív érzéssel és ilyen sok idő után mehetnének nyugdíjba a Miskolci Szimfonikus Zenekartól, ahogy az számomra is megadatott.

Gál Károly